

дъхнѣ; той са засрами като са видѣ навить. Далечъ отъ тукъ! извика Минерва; далечъ отъ тукъ, дързко дѣте! ты нема да побѣдишъ никогы освѣнь души низски, които предпочитатъ срамнытъ удоволствія нежели мѣдростта, добродѣтельта и славата.

„На тѣзи думы Купидонъ разсерденъ хвъркиж; и когато Венера са качаше къмъ Олимпъ, азъ гледахъ много време колесницата ѝ, двѣтъ ѝ гълъбицы въ единъ облакъ отъ злато и небесна синева: послѣ тя са изгуби. Като сведохъ очитъ си на земята азъ не намѣрихъ вече Минерва.

„Стори ми са че бѣхъ пренесенъ въ една въсхителна градина, таквази какъто описватъ Елисейскитѣ Полета. Въ туй мѣсто азъ познахъ Ментора, който ми рече: Бѣгайте отъ тѣзи жестока земя, отъ този мръсния островъ, въ който челоувѣкъ друго не дыши освѣнь развратъ. Найдоблестната добродѣтель тамъ трѣба да са бои, и не може да са отърве освѣнь съ бѣгъ. Щомъ го видѣхъ азъ поискахъ да са хвърлиж на врата му за да го прегърниж; но осѣтихъ че краката ми не можахъ да са мърдатъ, че колѣнитѣ ми са подгъвахъ подъ мене, и че рѣцѣтъ ми, като са силахъ да олувижтъ Ментора, търсяхъ една праздна сѣнка която ми все избѣгваше. Въ туй напругане азъ са събудихъ, и помислихъ че този таинствененъ сънь е едно божественно предизвѣстие. Азъ осѣтихъ себеси съвършенно твърдъ противъ удоволствіята, и недовѣрчивъ противъ себеси щото умразихъ мекошавия животъ на Кипрянитѣ. Но туй което ми нарани сърцето бѣше че азъ помислихъ че Менторъ бѣ си изгубилъ живота, и че като преминѣлъ водитѣ на Стикса, обитаваше въ блаженнитѣ жилища на праведнитѣ души.

„Тѣзи мысль ма направи да пролѣиж потокъ отъ сълзы. Попытахъ ма защо плачѣ. Сълзитѣ, отговорихъ азъ, найподобаватъ на единъ злочестъ чужденецъ, който са скита безъ да има надѣжда да види пакъ отечеството си. Между туй сичкитѣ Кипряны, които бѣхъ въ корабя, са предавахъ на една луда веселба. Гребцитѣ, врагове на труда, спяхъ на лопатитѣ си; кормчийтъ, нажитенъ съ вѣнецъ отъ цвѣтъя, бѣ оставилъ кормилото и държеше въ рѣжа едно голѣмо гърне съ